

Τ' ΟΝΟΜΑ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ

Πήγαινε νὰ δύσει ὁ ἥλιος, ὅταν οἱ δυὸ γυναῖκες ἔφτασαν μπροστὰ στὸ μέγαρο τῆς «Ἐπιτυχίας». Δυό, μόνο δυό, ἀπὸ τὶς τόσες ποὺ ξεκίνησαν. Ἦταν λαχανιασμένες κι εἶχαν τὰ πόδια πληγωμένα ἀπὸ τὸν ἀνώμαλο δρόμο.

Ψηλή, στεγνὴ ἢ μιὰ, περπατοῦσε μὲ κανονικὸ βῆμα κι οὔτε δεξιά, οὔτ' ἀριστερὰ γύριζε. Κοίταζε ἴσα καὶ μέσα της. Μέτριο ἀνάστημα ἢ ἄλλη, εἶχε πρόσωπο συμπαθητικὸ, μάτια ποὺ γιάλιζαν κι ἓνα χαμόγελο ἑτοιμο, γιὰ ὅλους.

Στὴ σιδερένια πόρτα ἀντίκρουσαν τὸν πρῶτο φύλακα.

— Ποιὰ εἶσαι ; ρώτησε τὴν προκλητικιὰ ποὺ ξεπέρασε τὴν ἄλλη καὶ βιάστηκε νὰ παρουσιαστεῖ.

Ἐκείνη τοῦ χαμογέλασε, τὸν κοίταξε μὲ τὰ γυαλιστερά της μάτια καὶ πέρασε μπρὸς του χωρὶς ν' ἀπαντήσει. Μὲ τέτιον ἀέρα πλησίασε τὸ δεύτερο φύλακα ποὺ ἐκεῖνος δὲν τόλμησε νὰ τὴ ρωτήσει. Ὁ τρίτος, χωρὶς νὰ ταραχτεῖ ἀπὸ τὸ βλέμμα της, τὴ σταμάτησε.

— Τόπο, βιάζομαι νὰ δεχτῶ τὸ φίλημα τῆς δέσποινάς σου.

— Ποιὰ εἶσαι ;

Ματιές... χαμόγελα... τσακίσματα...

— Τ' ὄνομά σου λοιπόν ;

— Τ' ὄνομά μου ; Ἄ ! βέβαια... Ἐλένη.

Ὁ φύλακας διάβασε στὸ μέτώπό της : «Ἐπιτηδεϊότητα».

— Νὰ περιμένεις !

— Κι ἐσύ ; Ποιὰ εἶσαι σύ ; ρώτησε τὴν ἄλλη ποὺ ἔφτασε στὸ μεταξύ.

— Ἡ «Ἀξία» ! Παραμέρισε.

Ὁ φύλακας, ποὺ εἶδε κὰν καὶ κὰν γυναῖκες νὰ δρασκελίζουν τὸ κατῶφλι του, κὰν καὶ κὰν ἄντρες νὰ πολεμοῦν νὰ μποῦνε ἀπὸ τὸ ὑπόγειο, νέους νὰ σκαρφαλώνουν στὰ παράθυρα, ἔσκυψε καὶ τῆς εἶπε :

— Προτιμότερο νὰ συμφωνήσεις μὲ τὴ σβέλτη αὐτὴ γυναίκα ποὺ σὲ ξεπέρασε στὸ δρόμο. Θ' ἀνεβεῖτε πιδὲ εὐκολα συντροφιασμένες.

— Δὲν ἔχω τίποτα νὰ κάνω μὲ μιὰ πονηρὴ καὶ κούφια γυναίκα. Θ' ἀνέβω μόνη μου.

Ὡστόσο ἢ ἄλλη, τὴ στιγμή ποὺ οἱ δυὸ τους κουβέν-

τιαζαν, γλύστρησε ἀνάλαφρη, μέσα στὸ μέγαρο. Κουνιστή, λιγιστή, πέρασε τὸ μακρὸν χῶλ, ἀνέβηκε τὰ μαρμαρένια σκαλοπάτια κι' ὄδηγήθηκε θριαμβικὰ στὴ σάλα πού καθόταν ἡ δέσποινα «Ἐπιτυχία».

Μὲ σταθερὸ βῆμα, προχώρησε ἡ «Ἀξία». Φαινόταν τόσο ἀδέξια πὺν πρὶν φτάσει στὸ πρῶτο σκαλοπάτι, μιὰ γυναῖκα τῆς ὑπηρεσίας, σιάνθηκε μπροστὰ καὶ τῆς ἔφραξε τὸ δρόμο.

— Ἡ δέσποινά μου δὲ δέχεται μετὰ τὴ δύση.

— Καὶ μεσάνυχτα ἀκόμα, ἡ δέσποινά σου, δέχεται τοὺς ἱκανούς. Πείνασα, δίψασα κι οἱ μυτερὲς πέτρες πλήγωσαν τὰ πόδια μου ὥσπου νὰ φτάσω κοντὰ τῆς.

— Νὰ περάσεις αὖριο, ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ ἀπὸ τὸ κεφαλόσκαλο. Ἡ δέσποινά μου περιποιεῖται μέσα τὴ γυναῖκα πὺν σὲ πρόλαβε.

Ἡ «Ἀξία» κατέβασε τὸ κεφάλι καὶ πῆρε τὰ μπρὸς πίσω.

Τὴ στιγμὴ πὺν ἔβγαينه, ὁ τρίτος φύλακας τῆς εἶπε ξανά:

— Γιὰ νὰ φτάσεις πρέπει νὰ κάνεις τὴ γυναῖκα ἐκεῖνη συντρόφισσά σου. Ζήτησέ τη, τ' ὄνομά της τὸ ξέρεις.

ΓΙΑΓΚΟΣ ΠΙΕΡΙΔΗΣ

ΣΠΑΡΤΑΚΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ὅλοι στὴ Ρώμη μιᾶνε γιὰ τὸ θέαμα πὺν δὰ δοθῆ στὸ Κολοσσαῖο. Κάτου ἀπ' τὶς κολῶνες τοῦ Φόρουμ στέκονται ἄλλοι τρεῖς, ἄλλοῦ πέντε κι' ἄλλοῦ περισσότεροι Ρωμαῖοι καὶ κουβεντιάζουν. Διαβαίνοντας σιμὰ τους ἄλλοι στέκονται κι' αὐτοὶ καὶ μεγαλώνει ὁ κύκλος. Ἀκοῦν ἀπὸ μερικοὺς πὺς τὰ παιγνίδια θ' ἀρχίσουν ἀπ' τὰ θεριά. Τίγρεις, πάνθηρες, λιοντάρια κι' ἄλλ' ἀνήμερα ζῶα, ὅλα πεινασμένα, θὰ πηδήξουνε μέσα στὴν πλατεία ἀπ' τὶς καγκελωτὲς σιδερόπορτες πὺν ξάφνου θ' ἀνοίξουν μονομιᾶς καὶ μιὰ βουὴ ἀπὸ βρυχήματα, μουνγκρίσματα καὶ φωνῆς τρόμου θὰ σκορπιστῆ παντοῦ. Σὰ θὰ πάψ' ἡ μάχη τῶν θεριῶν, θάχουν ἀπομείνει ἀπ' αὐτὰ μόνο οἱ νικητὲς. Αὐτοὶ καθισμένοι χάμου ἀνάμεσα σὲ ζῶα ἀσάλευτα καὶ σ' ἄλλα πὺν θὰ σπαρταρᾶνε, θὰ κρατᾶν μὲ τὰ μπροστινά τους ποδάρια κομματί